

Dat prachthuis
dat daar staat, op Groene Heuvel
wijdgeveugelde schaduwrijke waranda's
hoge ramen diepe kamers
dat Huis van jou
waar alles welkom is, waar alles woont –
de mussen mogen mee aan tafel
de zwaluw vlecht haar nest onder de goot
ik ben een van haar jongen.

Onrustig is mijn hart, onstuimig heb ik
naar deze plek verlangd.

Mensen waar ook geboren,
weten niet wat hen drijft,
gaan op reis naar jou toe.
Dwars door leeg land gestoken
wateren over, zwarte, door wouden
over De Bergkam, over de top
blindelings gaan ze – en waar ze komen:
bronnen ontspringen, woestijn wordt oase
wolken regenen lente.
En dan op een dag daar staan ze ...
mogen wij hier zijn? Je mag.
Slaan ze hun tenten op
tussen jouw ceders, onder jouw eiken
liggen languit in hoogwuiwend gras –
verzaligd.

Liever één dag vlakbij je
dan duizend ver van je weg
liever één dan duizend ver van je weg.